

S. Andreas – 25ste Zondag door het Jaar – 23 Sept. 2018

Inleiding.

Hoe graag willen we niet gezien worden, erkend, gewaardeerd? Dit is een basale menselijke behoefte. Als je niet gezien wordt, niet erkend wordt, ben je niemand, stel je niets voor. Een medemens stelselmatig negeren, is dodelijk. Waarom doen mensen dat dan: de ander negeren, uitsluiten? Misschien om zelf belangrijker te lijken, om zelf iemand te zijn. Jezus zegt vandaag hier iets over: Wie de belangrijkste wil zijn, moet de minste van allen willen zijn.

Preek:

Toen ik op het Missionair Centrum werkte, een aantal jaren geleden, kregen we bezoek van Teresinha, een boerenvrouw uit Brazilië. Zij was de vice-voorzitster van een vrouwenorganisatie bij een Indianenstam, die zich inzette voor grondrechten. Zij vertelde het verhaal van de strijd van deze vrouwen om leven, om grond. Het was een prachtig verhaal van saamhorigheid en zusterschap, van de moeilijkheden en risico's in die strijd. Zij ondervonden veel weerstand van de grondeigenaren; er was leven mee gemoeid. Want was het geval? Enkele maanden tevoren was haar vriendin, Maria, die de voorzitster was van deze vrouwenorganisatie, moeder van vijf kleine kinderen, in de deur van haar huis door een huurmoordenaar dood geschoten. De grondeigenaar dacht de sterkste te zijn door zijn tegenstandster op te ruimen. Toen Teresinha haar verhaal verteld had, vroeg ik haar of de moord op Maria geen negatief effect had op de vrouwenorganisatie, of de vrouwen misschien niet bang waren geworden om door te gaan met hun strijd. Ik zie nog haar ogen flitsen toen ze

antwoord gaf op die vraag. Ze zei: Op het moment dat Maria werd begraven, zijn er 100 nieuwe Maria's opgestaan.

De houding van deze vrouwen geeft aan wat Jezus in het evangelie van vandaag aan zijn leerlingen wil duidelijk maken: De keuze voor het rijk Gods, voor een andere wereld, gaat niet over rozen, maar kan bloed en tranen kosten.

Omdat dit de kern is van Jezus' boodschap, vinden wij centraal in het Marcusevangelie, maar ook in het Matheus-, en Lucasevangelie, drie lijdensvoorspellingen. Jezus voelt namelijk - gaandeweg in zijn leven - dat er verzet groeit bij de oudsten van het volk, bij de priesters en schriftgeleerden, tegen zijn keuze voor arme mensen. Hij raakt er steeds meer van overtuigd dat lijden inherent is aan die keuze, en Hij wil dat inzicht delen met zijn leerlingen. Maar wat blijkt dat moeilijk te snappen. Daarom neemt Hij hen drie keer apart, om er met hen over te praten. "Als iemand de eerste wil zijn, zegt Hij tegen hen, moet hij de laatste van allen willen zijn, de dienaar van allen." Zij begrijpen het niet of willen het niet begrijpen. "Ze durfden Hem er niet op door te vragen," staat er, maar kissebissen met elkaar over wie de belangrijkste is.

Nu komen we bij onszelf; hoe staat het met ons? Wij kunnen het hoofd schudden om hun geestelijke traagheid, maar is het ons dan wel zo duidelijk? Zijn wij wel zo goochem om door te hebben, dat in de nood van de ander God een appèl doet op ons? En dat Hij dan van ons verwacht dat wij in beweging komen? Begrijpen wij dan ook, dat het ons iets mag kosten, als bij voorbeeld vluchtelingen aan onze deuren kloppen? Als mensen, die de weg kwijt zijn geraakt in onze samenleving, een beroep op ons doen? Als de vreemdeling in onze wijk op ons aangewezen is om zijn weg te vinden?

Dat is wat Jezus wil zeggen: “Wie de belangrijkste wil zijn, moet de minste van allemaal willen zijn, en ieders dienaar”. Dat is de weg die Hij gegaan is; dat is de weg van hen die in zijn voetspoor willen gaan. Dat is de weg naar bevrijding, naar heelwording, naar eenwording, naar een gemeenschap van broeders en zusters, de weg naar het rijk Gods. Dat is de weg die ook wij als parochiegemeenschap willen gaan in onze wijk, hier in Heerlen, in Heerlerbaan. Dat betekent dus dat wij niet zelf centraal willen staan, maar dat wij steeds gericht willen zijn op de ander, dienstbaar aan zijn/haar geluk. Dat betekent dat wij onze eigen wensen, onze eigen belangen, op de tweede plaats stellen, daaraan ondergeschikt maken.

Wanneer wij als gemeenschap ons deze grondhouding van Jezus eigen maken, continu elkaar daarop bevragen, elkaar daarin steunen, en het samen uitdragen, dan is er hoop voor zijn visioen, voor het visioen ook van Teresinha en haar vrouwenorganisatie, van een mooie wereld van vrede en gerechtigheid. Het kost wel het nodige, maar het kan .... en het is een prijs waard. Toen Maria begraven werd, zijn er 100 nieuwe Maria's opgestaan.